

Zkušební let

Zrychlení vmáčkne Solomona do kapitánského křesla a opře se mu o hrudník jako závaží. Pravá ruka mu přistane na bříše, levá dopadne na polstrování vedle jeho ucha. Kotníky se mu zaryjí do opěrek pro nohy. Je to jako rána, jako fyzický útok. Jeho mozek je produktem milionů let evoluce pozemských primátů a na něco takového není připravený. Nejdřív to považuje za napadení, potom za pád a nakonec za nějaký hrozný sen. Jachta není produktem žádné evoluce. Výstrahy zobrazuje čistě pro informaci. Jen tak mimochodem, už zrychlujeme čtyřnásobkem zemské tíže. Pětinásobkem. Šestinásobkem. Sedminásobkem. Víc než sedminásobkem. Na výstupu z externí kamery se kolem prožene Phobos a pak už jsou vidět jenom hvězdy, zdánlivě stejně neměnné jako obyčejná fotka.

Když mu skoro po minutě dojde, co se stalo, zkusí se usmát. Jeho usilovně bijící srdce zabere radostí ještě o trochu víc.

Interiér jachty je krémově oranžový. Jako ovládací panel slouží jednoduchá dotyková obrazovka, stará tak, že její povrch začíná v rozích šednout. Hezké to moc není, ale pořád ještě je to funkční. Spolehlivé. Zabliká výstraha, že přestala fungovat recyklace vody. Solomona to moc nepřekvapí – nedodržel konstrukční specifikace – a začne přemýšlet nad tím, co se asi rozbilo. Jelikož veškerý tah působí podél hlavní osy lodi, tipoval by zpětný ventil nádrže a už se těší, až si to bude moct po doletu ověřit. Zkusí pohnout rukou a její váha ho ohromí. Lidská ruka váží zhruba tři sta gramů. I při sedmi gé to bude jen něco přes dvě kila. Pořád by měl být schopný s ní hýbat. Snaží se dosáhnout na ovládací panel, svaly se mu třesou. Napadne ho, jak vysoké to přetížení vlastně

je. Senzory mají omezený rozsah, takže to bude muset potom spočítat. Jak dlouho trvala akcelerace a jaké rychlosti nakonec dosáhl. Jednoduchá matematika. To by zvládlo i malé dítě. To mu starosti nedělá. Natáhne se po ovládacím panelu, tentokrát opravdu zabeře a v lokti mu vlhce a bolestivě křupne.

Sakra, pomyslí si. Rád by zatnul zuby, ale nemá to větší efekt než předešlý pokus o úsměv. Tohle bude nepříjemné. Jestli nedokáže vypnout motor, nezbude mu než počkat, až dojde palivo, a pak si přivolat pomoc. Což může být trochu problém. Podle toho, jakým tempem zrychluje, bude asi muset záchranná loď akcelarovat hodně dlouho. Třeba i dvakrát déle než on. To by pak na záchranu potřebovali nějaké dálkové plavidlo. Hladina paliva je na panelu vlevo dole, malé zelené číslíčko na černém podkladě. Nemůže na ně pořádně zaostřit. Zrychlení mu deformuje oční bulvy. Astigmatismus způsobený špičkovou technologií. Zamžourá. Jachta je na dlouhé zážehy stavěná a nádrž byla z devadesáti procent plná. Podle hodnot na displeji už zrychluje deset minut. V nádrži zbývá ještě osmdesát devět celých šest desetin procenta. To nemůže být pravda.

O dvě minuty později spadne ukazatel na pět desetin. Za další dvě a půl minuty na čtyři. To znamená, že bude zrychlovat ještě sedmatřicet hodin a nakonec dosáhne skoro pěti procent rychlosti světla.

Solomona se začíná zmocňovat nervozita.

Poznali se před deseti lety. Výzkumné středisko v Novém Dhanbádu patřilo na Marsu k největším. Tři generace poté, co se první kolonisté zavrtali do kamení a půdy druhého domova lidstva, pokročily lidská věda, inteligence a kultura natolik, že se v podzemním městě uživilo pět barů, i když v jednom případě šlo o nealkoholickou špeluňku, kde se scházeli džinisté a znovuzrození

křesťani. Ve zbylých čtyřech alkohol prodávali a taky úplně stejné jídlo jako v kantýně, jen k tomu pouštěli muziku a na nástěnné obrazovce běžel dnem i nocí nějaký pozemský zábavní kanál. V tomhle baru se Solomon scházel dvakrát třikrát do týdne s kolegy z výzkumáku, když zrovna neměli moc práce.

Celkem jich bylo asi deset, ale ne vždycky dorazili všichni. Dneska tu byli Tori a Raj z projektu vodní recyklace. Voltaire, která se ve skutečnosti jmenovala Edith. Julio, Carl a Malik, kteří společně pracovali na různých metodách léčby rakoviny. A Solomon. O Marsu se říkalo, že je to největší maloměsto ve sluneční soustavě. Prakticky jste tu nemohli potkat cizího člověka.

Teď tady ale někdo nový byl. Dívka seděla vedle Malika, měla tmavé vlasy a ve tváři trpělivý výraz. Na klasický ideál krásy měla trochu moc ostře řezanou tvář a na předloktích tmavé chloupky. S touhle genetickou výbavou jí začne kolem pětaticítky rašit knírek. V lásku na první pohled Solomon nevěřil, ale jen co se posadil ke stolu, palčivě si uvědomil, že se ráno pořádně nečesal a má na sobě košili s moc dlouhými rukávy.

„Jasně, že je Mars Amerika,“ doširoka se rozmáchl pivem Tori. „Je úplně stejný.“

„Není to Amerika,“ oponoval Malik.

„Nemyslím taková, jaká byla ke konci. Jaká byla na začátku. Koukni, jak dlouho trvalo, než ses začátkem 16. století dostal z Evropy do Severní Ameriky. Dva měsíce. A za jak dlouho se dostaneš ze Země sem? Za čtyři. A když se ty oběžné dráhy nesejdou, může to trvat i dýl.“

„Což je první důvod, proč nejsme jako Amerika,“ odvětil Malik suše.

„Řádově to máš totéž,“ nedal se Tori. „Chci říct, že když to vezmeš politicky, měří se vzdálenost časem. My jsme od Země celé měsíce. A oni v nás pořád vidí nějakou ztracenou kolonii. Jako bychom jim byli nějak podřízení. Kolika lidem tady, jenom u tohoto stolu, už někdy přišly příkazy od někoho, kdo ani neopustil

gravitační studnu, ale stejně má pocit, že vám může vykládat, jakým směrem zaměřit váš výzkum?”

Tori zvedl ruku a Raj se k němu přidal. Pak Voltaire. Carl. Zdráhavě i Malik. Tori se samolibě ušklíbl.

„A kdo dělá v téhle soustavě opravdovou vědu?“ zeptal se. „Přece my. Naše lodě jsou novější a lepší. Náš ekologický výzkum je oproti tomu, co mají na Zemi, minimálně o deset let napřed. Loni jsme dosáhli soběstačnosti.“

„Tomu nevěřím,“ utrousila Voltaire. Ta nová ještě pořád nic neřekla, ale Solomon viděl, jak její pozornost přeskakuje od jednoho řečníka k druhému. Sledoval, jak je poslouchá.

„I kdyby ještě pořád zbývalo něco, co od Země potřebujeme, můžeme s nimi obchodovat. Sakra, stačí pár let a budeme si to v Pásu těžit sami,“ couvl Tori od svého posledního argumentu a zároveň se vytasil s novým, stejně nepravděpodobným prohlášením. „Já přece neříkám, že máme přerušit všechny diplomatické vztahy.“

„Ne,“ odsekl Malik. „Ty říkáš, že máme vyhlásit politickou nezávislost.“

„To si piš, že to říkám,“ opáčil Tori. „Protože vzdálenost se měří časem.“

„A logika se měří na piva,“ dodala naprosto stejným tónem Voltaire. Bezchybnou imitací Toriho stylu vyloudila té nové holce úsměv na tváři.

„I kdybychom se rozhodli, že nemůžeme ztratit nic než své okovy,“ řekl Malik, „proč bychom to dělali? Vždyť už svou vládu *de facto* máme. Když na to budeme upozorňovat, jenom si zaděláme na problémy.“

„Fakt myslíš, že si toho lidi na Zemi nevšimli?“ namítl Tori. „Beztak v laboratořích na Měsíci a v Sao Paulu koukají na oblohu a říkají si: *Ta malá červená tečka nám natrhla triko.*‘ Závídí nám a bojí se nás a to by taky měli. Nic víc netvrdím. Když si začneme dělat věci po svém, budeme mít celé měsíce náskok, i kdyby se s tím

rozhodli něco dělat okamžitě. Anglie přišla o kolonie, protože si nemůžeš udržet kontrolu na vzdálenost šedesáti dní, natož na vzdálenost sto dvaceti.“

„No,“ odtušila suše Voltaire, „taky jim trošku pomohli Francouzi.“

„A ještě že tak,“ pokračoval Tori, jako by mu přitakala. „Protože kdo jim přišel vytrhnout trn z paty, když začali v Evropě bušit na dveře nacisti? No, nemám pravdu?“

„No, to nemáš,“ řekl Solomon. „Vždyť je to právě naopak. My jsme ve skutečnosti jako ti Němci.“

A protože promluvil, stočil se pohled té nové směrem k němu. Cítil, jak se mu stahuje hrdlo, a napil se piva, aby se trochu uvolnil. Kdyby teď promluvil, zlomil by se mu hlas, jako by mu bylo znovu čtrnáct. Voltaire se opřela lokty o stůl, položila si bradu do tmavých dlaní a povytáhla obočí. Její výraz klidně mohl mít popisek: *Tak tohle bude psina.*

„Dobře,“ přestal se Malik dohadovat s Torim. „To mě zajímá. V čem jsme my jako banda vraždících fašistů?“

„V to... v tom, jak bysme bojovali,“ vysoukal ze sebe Solomon. „Německo mělo ty nejlepší vědce, zrovna jako my. Mělo nejlepší technologie. Mělo rakety. Tenkrát nikdo neměl rakety, jenom oni. Jeden nacistický tank dokázal zničit klidně pět spojeneckých. Měli nejlepší vojenské ponorky, řízené střely, první trysková letadla. O tolik lepší tenkrát byli. Lepší design, lepší výroba. Byli elegantní a byli chytří.“

„Až na všechny ty rasové čistky a genocidu,“ poznamenal Julio.

„Až na to,“ připustil Solomon. „Ale stejně prohráli. Měli ve všech směrech nejlepší technologie, stejně jako my. A stejně prohráli.“

„Protože to byli šílenci a psychopati,“ přitakal Julio.

„To ne,“ bránil se Solomon. „Teda ne, že by nebyli, ale existovala i spousta psychopatických fašounů, kteří žádnou válku neprohráli. Němci prohráli, protože i když se jeden jejich tank vyrovnal pěti

nepřátelským, Amerika jich dokázala postavit deset. Měla obrovskou průmyslovou základnu, a koho zajímalo, jestli měla o něco horší design? Země má právě takovou průmyslovou základnu. Mají lidi. Může jim trvat měsíce, třeba i roky, než se sem dostanou, ale až k tomu dojde, bude jich tolik, že to nerozdýcháme. Je super, že jsme technicky vyspělejší, ale my pořád jen vylepšujeme to, co už tu bylo. Abys vyvážil takovou demografickou výhodu, jakou má Země, potřeboval bys něco zbrusu nového. Něco, co s sebou přinese změnu paradigmatu.“

Voltaire zvedla ruku. „Nominuji ‚změnu paradigmatu‘ na slovní spojení večera.“

„Podporuji návrh svého předřečníka,“ přisadil si Julio. Solomon cítil, jak od krku nahoru rudne.

„Je někdo proti?“ Všichni jako na povel zmlkli. „Návrh přijat,“ prohlásila Voltaire. „Kupte někdo pánovi ještě panáka.“

Hovor se stočil jinam, tak jako vždycky. Politiku a historii vystřídal umění a jemná mechanika. Největší debata večera se týkala toho, jestli umělé svaly pracují líp s nanotubuly ve vrstvách, nebo ve svazcích, a obě strany sporu se nakonec začaly navzájem urážet. Většinou to ale bylo spíš dobromyslné poštuchování, a když náhodou ne, aspoň se to tak tvářilo, což je skoro totéž. Někdo přepnul nástěnnou obrazovku na hudební kanál vysílaný malou komunitou z náhorní plošiny Syria Planum, kde se tklivé tóny a žestě arabského rai mísily s klasickými evropskými smyčci. Solomon měl tuhle hudbu rád, protože byla hutná a intelektuálně náročná a nikdo nečekal, že na ni bude tancovat. Nakonec proseděl půl večera vedle Carla, bavil se s ním o systémech řízení účinnosti využití ejekční hmoty a snažil se nezírat na tu novou holku. Když se zvedla a přesedla si od Malika k Voltaire, srdce mu poskočilo – možná tu není s Malikem – a pak se málem zastavilo – možná je na holky. Měl pocit, jako by se náhle vrátil o deset let zpátky a byl znovu vězněm v hormonální mučírně, jako když nastoupil na vysokou. Rozhodl se zapomenout, že ta ženská

vůbec existuje. Jestli nastoupila k nim do výzkumáku, bude mít ještě dost času zjistit, co je zač, a naplánovat si, jak ji oslovit tak, aby při tom nevypadal jako osamělý zoufalec. A jestli k nim nenastoupila, tak tu stejně dlouho nevydrží. I tak ji ale pořád po očku sledoval, čistě pro informaci.

První odešel Raj, jako vždycky. Dělal ve vývoji, což znamenalo, že musel zastat stejné kvantum technické práce jako ostatní a navíc vysedávat na schůzích řídicí rady. Jestli se jednou opravdu rozjede teraformační projekt, bude mít Rajovu duševní DNA. Pak se ruku v ruce vytratil Julio s Carlem a Carl si opíral hlavu Juliovi o rameno tak, jak to dělával, když byli oba trochu připití a rozněžnělí. Když už tam zbyli jenom Malik, Voltaire a Tori, bylo těžší se té nové holce vyhýbat. Solomon už se dokonce zvedl, že půjde, ale pak si ještě odskočil na toalety a nakonec se vrátil, i když to vlastně neměl v úmyslu. Hned jak odejde ta nová, říkal si. Až bude pryč, může jít taky. A podle toho, s kým nakonec odejde, bude Salomon vědět, koho se na ni má vyptávat. Nebo taky ne, jestli odejde s Voltaire. Byl to jenom sběr dat. Nic víc. Když se na obrazovce objevily první ranní zprávy, musel uznat, že si jen něco nalhává. Rozloučil se, tentokrát už doopravdy, strčil ruce do kapes a vyrazil hlavní chodbou pryč.

Kvůli technickým problémům spojeným se stavbou robustního dómu, a protože Mars nemá prakticky žádnou magnetosféru, byly všechny habitaty hluboko pod zemí. Hlavní chodba měla čtyřmetrové stropy a na nich LEDky, které měnily teplotu a intenzitu světla podle denní doby, ale i tak se Solomonovi občas atavisticky zastesklo po obloze. Po otevřeném prostoru a pocitu nekonečných možností a asi i po tom, nemuset trávit celý život někde zahrabaný.

„Počkej na mě,“ ozval se za ním její hlas.

Šla pohodlnou kolébavou chůzí. Usmívala se srdečně, i když možná trochu nejistě. Mimo zšeřelý bar si v jejích vlasech všiml světlejších pramenů.

„Jasně. Ahoj.“

„Nějak jsme se tam vevnitř nestihli pořádně představit,“ napřáhla k němu ruku. „Caitlin Esquibelová.“

Solomon jí rukou krátce potřásl, jako by se potkali pracovně. „Solomon Epstein.“

„Solomon Epstein?“ řekla a pokračovala v chůzi. Bůh ví, jak k tomu došlo, ale najednou šli vedle sebe. Spolu. „Co dělá takový milý židovský kluk jako ty na téhle planetě?“

Kdyby neměl ještě pořádek trochu v hlavě, jen by se tomu zasmál.

„Snaží se sebrat kuráž, aby se s tebou seznámil,“ odpověděl.

„To jsem si tak nějak všimla.“

„Doufám, že to působilo roztomile.“

„Lepší, než jak se tvůj kámoš Malik pořádek snažil hledat záminky, aby mě mohl hladit po ruce. To máš jedno. Děláním řízení zdrojů pro Kwikowski Mutual Interest Group. Před měsícem jsem přiletěla z Měsíce. To, cos říkal o Marsu a Zemi a Americe. To bylo zajímavé.“

„Díky,“ řekl Solomon. „Já jsem technik motorové techniky u Masstechu.“

„Technik motorové techniky,“ zopakovala po něm. „Jako název funkce mi to přijde trochu redundantní.“

„Pohonový specialista mi vždycky znělo jako sprostárna,“ opáčil. „Jak dlouho zůstáváš na Marsu?“

„Dokud neodletím. Smlouva na dobu neurčitou. Co ty?“

„Já se tady narodil,“ odpověděl. „A čekám, že tady i umřu.“

S hráným údivem si změřila pohledem jeho dlouhou, hubenou postavu. Jasně, že ví, že se tu narodil. To by neutajil. Teď mu vlastní slova přišla jako ubohé vychloubání.

„Patříš firmě tělem i duší,“ zavtipkovala.

„Spíš Marsu.“

Na stanovišti se vedle sebe mačkaly elektrické vozíky k zapůjčení. Solomon vytáhl kartu a dělal s ní ve vzduchu osmičky, dokud ji čtečka nezaregistrovala a na prvním vozíku v řadě neblikla

místo oranžové zelená. Vytáhl ho dřív, než si uvědomil, že do něj vlastně nastoupit nechce.

„Nechtěla –“ začal, pak si odkašlal a zkusil to znovu. „Nechceš zajet ke mně na návštěvu?“

Úplně viděl, jak se jí v mozkovém kmeni formuje odpověď: *Jasně, proč ne*. Díval se, jak putuje krátkou obloukovitou trasou až k jejím rtům. Byla tak blízko, že mu v krvi vyvolávala slapový efekt. Jako měsíc. A pak jen bezmocně sledoval, jak se na poslední chvíli odklání jinam. Když Caitlin zavrtěla hlavou, nebylo to tak úplně odmítnutí, spíš si ji chtěla pročistit. Ale usmála se. Fakt se usmála.

„Brzdi trochu, Sole.“

V rychlosti není problém. Pokud do něčeho nenarazí, je to prostě jen rychlost. Mohl by letět skoro rychlostí světla, a přitom být bez tíže. Co mu ubližuje, je delta vé. Zrychlení. Změna rychlosti. Každou sekundu se pohybuje o šedesát osm metrů za sekundu rychleji než sekundu předtím. Nebo o víc. Nejspíš o víc.

Ani to zrychlení vlastně není problém. Lodě dokážou vyvinout tah patnáct až dvacet gé už od doby prvních chemických raket. Ten výkon tu byl vždycky. Chyběla jen efektivita nezbytná k delšímu zážehu. Poměr tahu k váze, kdy většinu váhy tvoří pohonné hmoty, které zajišťují ten tah. A lidské tělo přežije na zlomek sekundy i zrychlení přes dvacet gé. Co Solomona zabije, je délka toho zrychlení. Vždyť už to trvá hodiny.

Ještě je tu možnost nouzového odpojení. Kdyby se reaktor začal přehřívat, nebo by magnetická nádoba vykazovala známky nestability, motor se vypne. Existují všemožné způsoby odpojení při nejrůznějších haváriích, ale zatím k žádné nedošlo. Všechno šlape jako hodinky. A v tom je ten problém. To ho zabije.

Pak je tu ještě manuální odpojení na ovládacím panelu. Ikona vypadá jako velké červené tlačítko. Nouzové tlačítko. Kdyby

ho dokázal zmáčknot, byl by v pohodě. Ale nedokáže. Všechna radost vyprchala. Na jejím místě zbyla jen panika a hrozná bolest, která dál roste. Kdyby tak dosáhl na ovládnání. Nebo kdyby se něco pokazilo, prostě cokoli.

Nepokazí se nic. Solomon má problémy s dechem, prudce oddechuje, jak ho to učili na bezpečnostních školeních. Napíná ruce i nohy a snaží se rozproudit krev v žilách a tepnách. Jakmile omdlí, už se neprobere, a okraje zorného pole už mu začínají tmavnout. Pokud nedokáže něco vymyslet, tak tady umře. V tomhle křesle, s rukama jako přikovanými k vlastnímu tělu a s vlasy, které napínají kůži k prasknutí. Osobní terminál v kapse je jako tupý nůž, který mu někdo zarývá do boku. Snaží se rozpomenout, kolik takový terminál váží. Nedokáže to. Stěží dýchá.

Osobní terminál. Kdyby na něj dosáhl, kdyby ho dokázal vytáhnout, třeba by mohl poslat signál Caitlin. Možná by se jí povedlo připojit a na dálku vypnout motory. Ruka na břicho se mu neúprosne zarývá do střev, ale ke kapse je to jen pár centimetrů. Zabere, až kosti zapraščí, a zápěstí se pohne. Třením kůže o kůži si vyrývá na břicho mělkou brázdou a krev, které se řine ven, se hrne zpátky do sedačky, jako by se něčeho bála, ale povede se mu pohnout.

Ještě zatlačí. Ještě kousek. Krev je lubrikant. Tření se zmenšuje. Ruka se pohne dál. Trvá to minuty. Nehty na ruce se dotknou tvrzeného plastu. On to dokáže.

Výkon a efektivita, napadne ho a navzdory všemu ho na moment zaplaví radost. Dokázal to. Kouzelná kombinace.

Šlachy v prstech bolí, ale povede se mu poodhrnout lem kapsy. Cítí, jak osobní terminál začíná klouzat z kapsy ven, ale nemůže zvednout hlavu, aby se podíval.

Tři roky potom, co se prvně potkali, se Caitlin objevila ve tři ráno u dveří jeho kutlochu, uplakaná, vyděšená a strážlivá. Něco

takového by od ní Solomon nečekal, a to v její společnosti trávil celkem dost času. Necelých sedm měsíců po seznámení se z nich stali milenci. Tak tomu aspoň říkal on. *„Stát se milenci“* by Caitlin nevy pustila z pusy. Ona by řekla něco vulgárního a trochu vzrušujícího. Už byla taková. Podle něj to byl nějaký druh emocionální obrany, že nebyla nikdy úplně upřímná. Díky tomu dokázala ovládnout strach a potlačit úzkost. A dokud byla ochotná občas s ním strávit noc, vlastně mu to ani moc nevadilo. A kdyby už s ním noci trávit nechtěla, byl by zklamaný, ale taky by se s tím smířil. Líbilo se mu, jak se na svět drze uculovala. Líbila se mu sebedůvěra, s jakou se nosila, zvláště když byla hraná. Celkově se mu líbilo, jaká je. Díky tomu bylo všechno snazší.

Už dvakrát nevyužila možnosti odletět, když došlo na automatické prodloužení její smlouvy. Když Solomonovi nabídli členství v pracovní skupině pro funkční magnetiku, zvažoval mimo jiné, jestli se kvůli jeho většímu pracovnímu vytížení navzájem neodcizí. Ani jeden neměli žádné milostné vztahy ani sexuální plotky s jinými lidmi z výzkumáku. Všichni se chovali, jako by k sobě automaticky patřili, takže i když si navzájem nikdy nic výslovně neslíbili, řekl by Solomon, že jsou *de facto* monogamní. Rozhodně by se cítil dotčený a podvedený, kdyby spala s někým jiným, a předpokládal, že ona to vidí stejně.

Ale sex a přátelství, i když jsou fajn, ještě neznamenají, že si navzájem odhalujete své slabiny. Takže ho to překvapilo.

„Už to slyšel?“ zeptala se. Hlas měla tichý a uštváný. Po tvářích jí stékaly čerstvé slzy, ústa měla sevřená a koutky stažené dolů.

„Nejspíš ne,“ odpověděl Solomon a poodstoupil, aby ji pustil dovnitř. Jeho kutloch měl standardní design – vpředu menší víceúčelová místnost s dostatkem vybavení, aby si mohl něco jednoduchého uvařit, nástěnná obrazovka přes čtvrt zdi a prostor, kde se mohli rozesadit tři čtyři lidi. Vzadu byla ložnice. A za ní kumbál na věci a koupelna. Na Marsu koloval takový vtip, že tady je

váš kutloch váš hrad, pokud vám stačí hrad, jenž se svými rozměry limitně blíží pokojíku na svobodárně. Ztěžka se svalila na jedno sedátko a schoulila se do klubíčka. Solomon zavřel dveře. Nevěděl, jestli něco říct, nebo ji obejmout, nebo obojí. Začal tím, že ji objal. Její slzy měly svou vlastní vůni. Byly cítit solí, vlhkostí a kůží. Plakala mu na rameni, dokud ho zvědavost a nervozita nepřiměly, aby přestal fungovat jen jako mačkácí plyšák. „Tak jo. Co přesně jsem měl slyšet?“

Zasmála se, i když to znělo jako zahleněný kašel.

„Organizace spojených národů,“ vzlykla. „Prohlásili nás za odštěpenou provincii. Jejich lodě už stihly ukončit akceleraci. Je jich čtyřicet. Už jsou na balistické dráze.“

„Aha,“ hlesl a ona se znovu rozplakala.

„To ti posraní separatisti. Jen co zveřejnili ten svůj manifest, začali se lidi chovat, jako by to brali vážně. Jako by to nebyla jen banda krátkozrakých idiotů, co jsou rádi středem pozornosti. Teď rozpoutali válku. Oni to fakt udělají, Sole. Budou na nás shazovat šutráky, dokud z nás nezbuďe jen deset atomů silná vrstva uhlíku.“

„To neudělají. To prostě neudělají,“ prohlásil a okamžitě zalitoval, že se opakuje. Znělo to, jako by se snažil přesvědčit sám sebe. „Kdykoli někoho prohlásili za odštěpenou provincii, bylo to proto, že chtěli jejich suroviny. Když nám OSN zdemoluje všechnu infrastrukturu, žádné suroviny nedostanou. Jen se nás snaží vystrašit.“

Caitlin zvedla ruku, jako když se hlásí školačka. „Tak to funguje. Já už vystrašená jsem.“

„A o ty separatisty nejde, i když ti to budou tvrdit,“ řekl Solomon. Cítil, jak se rozehřívá. Už se přestával opakovat. „Jde o to, že Zemi dochází lithium a molybden. Ani s těžbou na skládkách ho pořád nemají dost. My máme přístup k nerostným surovinám. To je celé. Všechno je to o penězích, Cait. Nezačnou nás bombardovat kamením. Navíc, kdyby něco takového zkusili, tak jim to oplátíme. A my máme lepší lodě.“

„Osmnáct,“ namítla. „Oni mají těch čtyřicet, co letí sem, a dalších čtyřicet si nechali do obrany.“

„Ale stačí, když projde jediná,“ opáčil a radši tu myšlenku nedokončil.

Polkla a otřela si tváře hřbety dlaní. Natáhl se přes místnost a podal jí z automatu papírovou utěrku.

„Víš něco z toho doopravdy?“ zeptala se. „Nebo si prostě jen vymýšlíš, abys mě uklidnil?“

„Musím na tohle odpovídat?“

Povzdechla si a sesula se na něj.

„Máme ještě pár týdnů,“ řekl. „To nejmíň. Spíš pár měsíců.“

„Fajn. Co bys dělal, kdyby ti zbývaly čtyři měsíce života?“

„Zalezl si s tebou do postele a už nevylezl.“

Natáhla se k němu a políbila ho. Bylo to tak náruživé, až ho to vylekalo. Ne, tím to nebylo. To nebyla náruživost. Opravdovost.

„Tak pojď,“ řekla.

Vzbudil ho až osobní terminál. Mlhavě si uvědomoval, že vyzvání už delší dobu. Caitlin ležela vedle něj stočená do klubíčka, oči ještě zavřené, pusou otevřenou, klidná. Vypadala tak mladičká. Uvolněná. Vypnul budík a podíval se, kolik je. Na jednu stranu přijde už teď strašně pozdě. Na druhou stranu ho další hodinka zpoždění nezabije. I tak už na něj čekaly dvě zprávy od šéfa týmu. Caitlin něco zamumlala a protáhla se. Tím pohybem se odkopala. Odložil osobní terminál, strčil ruku pod polštář a zase usnul.

Když se znovu probudil, seděla a dívala se na něj. Už nevypadala tak mladě a zranitelně, ale pořád byla krásná. Usmál se na ni, natáhl k ní ruku a propletl si s ní prsty.

„Vezmeš si mě?“ zeptal se.

„Ale prosím tebe.“

„Ne, fakticky. Vezmeš si mě?“

„Proč? Protože za chvíli vypukne válka, takže kromě nás umřou i všichni naši známí, a my s tím nemůžeme vůbec nic dělat? Tak rychle uděláme něco trvalého, než nám dojde čas?“

„Třeba. Vezmeš si mě?“

„Samozřejmě, Sole.“

Obřad nebyl nijak veliký. Caitlin šla za svědka Voltaire. Solomonovi šel za svědka Raj. Oddával je metodistický kněz, který strávil dětství v Paňdžábu, ale teď mluvil s táhlým, rádoby texaským přízvukem Mariner Valley. Ve výzkumném středisku měli několik kaplí a tahle byla vlastně docela hezká. Všechno bylo vyřezané ze zdejšího kamene a ošetřené bezbarvým tmelem, dokonce i oltář, takže se zdálo, že je zalitý vodou, symbolem bohatství a života. Rudou horninou se proplétaly černé a bílé žilky a pokrývaly ji skvrnky blyštivých krystalků. Vzduch těžce voněl šeríkem, kterého Voltaire nakoupila ve sklenících celé náruče.

Jak tam tak společně stáli a opakovali formulky slibů, zdálo se Solomonovi, že má Caitlin ve tváři stejný klid, jako když spí. Nebo si to možná jen namlouval. Když jí navlékal prsten, cítil, jak se v něm něco pohnulo, a náhle byl absolutně a iracionálně šťastný tak jako snad nikdy dřív. Flotile OSN zbývaly ještě tři týdny letu. I kdyby došlo na nejhorsí, mají před sebou skoro měsíc života. Teď si přál, aby do toho praštili dřív. Třeba hned toho večera, kdy ji zahlédl poprvé. Nebo aby se potkali, když byli mladší. Na fotkách, které poslali jejím rodičům, vypadal, že se dá každou chvíli do zpěvu. Ty fotky neměl rád, ale Caitlin se líbily, a tak se mu nakonec líbily taky. Líbánky strávili v hotelu přímo v Novém Dhanbádu, kde se myli mýdlem a sušili ručníky, které imitovaly luxusní zboží ze Země. Dokud tam byli ubytovaní, koupal se Solomon dvakrát tak často a tamní horká voda a měkký župan mu připadaly skoro jako čáry. Jako by se díky své dekadenci mohl vydávat za pozemšťana.

A shodou náhod to zabralo. Ať už se v rámci zákulisních jednání dohodlo cokoli, fungovalo to. Lodě OSN se otočily dřív a jejich brzdný zážeh se nakonec protáhl na dvakrát tak dlouho. Takže už byly na cestě domů. Díval se na hlasatele, který ve zprávách rozebíral orbitální mechaniku jejich cesty tam a zase zpátky. Zkusil

si představit, jaké to muselo být pro vesmírnou pěchotu v těch lodích. Doletět skoro až k novému světu a pak se otočit, aniž ho vůbec zahlédli. Ztratit přes půl roku života kvůli politickému divadýlku. Caitlin seděla na kraji postele nakloněná k obrazovce a nespouštěla z ní oči. Úplně to nasávala.

Jak tak seděl za ní, opřený zády o pelest, cítil, jak jím proběhl záchvěv znepokojení, chladný a nevitáný.

„Řekl bych, že tím se náš ‚trvalý vztah‘ o dost prodloužil,“ řekl a snažil se, aby to znělo jako vtip.

„Mm-hm,“ přitakala.

„Tím se ale spousta věcí mění.“

„Mm-hm.“

Poškrábal se na hřbetě ruky, i když ho tam nic nesvědělo. Suchý zvuk nehtů na kůži byl přehlušen hlasem reportéra, takže ho spíš cítil, než slyšel. Caitlin si prohrábla rukou vlasy, prsty zapluly do jejich černi a znovu se vynořily.

„Takže,“ nadechl se. „Chceš se rozvést?“

„Ne.“

„Protože mně je jasné, že sis myslela, že ‚dokud nás smrt nerozdělí‘ nebude trvat moc dlouho. A jestli... jestli bys takhle nechtěla prožít zbytek života... Prostě bych to pochopil.“

Caitlin se na něj přes rameno zadívala. Světlo obrazovky se jí odráželo na tváři, v oku, ve vlasech, jako by byla celá z barevného skla.

„Jsi k zulíbání a jsi můj manžel a já tě miluju a věřím ti tak, jak jsem za celý život nikomu nevěřila. Nevyměnila bych to za nic na světě, snad jedině za větší nálož toho samého. Proč? Ty to snad chceš ukončit?“

„Ne. Jen se slušně ptám. I když vlastně ne, plácám nesmysly. Prostě se najednou necítím jistý v kramflecích.“

„Přestaň. A vůbec, zas tolik se toho nezměnilo. Země má pořád málo lithia, molybdenu a bůhvíjakých dalších surovin. My je pořád máme. Tentokrát se otočili, ale zase se vrátí a nejspíš ne jen jednou.“

„Pokud nepřijdou na to, jak dosáhnout toho, co potřebují, s pomocí jiných kovů. Nebo nenajdou nějaký jiný zdroj. Pořád se něco mění. Může dojít k něčemu, po čem to všechno bude najednou nepodstatné.“

„To může,“ souhlasila. „Ale to už je přece mír, ne? Odkládání konfliktu tak dlouho, až to, o co jste bojovali, úplně ztratí smysl.“

Lodě OSN na obrazovce dál zrychlovaly a ze zádí jim šlehaly plamenné jazyky, jak se tak vracely, odkud přiletěly.

Osobní terminál vyklouzne ještě kousek z kapsy a Solomon si je celkem jistý, že po sobě zanechává dlouhou modřinu o šířce pouzdra. Je mu to jedno. Snaží se rozpomenout, jestli nechal zapnuté hlasové ovládání, ale buď nenechal, nebo mu přetížení deformuje hrtan tak, že jeho hlas není k poznání. Takže to musí udělat ručně. Nemůže se uvolnit, aby neztratil vědomí, ale je čím dál těžší na to nezapomínat. Uvědomuje si, že mu zrychlení vytlačuje krev do zadních partií těla, takže se shromažďuje v zadní části cerebella a zaplavuje ledviny. Nedělal sice na tolika medicínských projektech, aby věděl, co to pro něj znamená, ale určitě to nebude nic dobrého. Osobní terminál už je skoro venku z kapsy. Už ho má v ruce.

Lod' se otřese a na obrazovce vyskočí oznámení. Svítí oranžově a je tam nějaký text, ale Solomon ho nepřečte. Nedokáže na něj zaostřit. Kdyby bylo červené, vypnul by se motor. Pár vteřin čeká a doufá, že ať je to cokoli, ještě se to zhorší, ale má pech. Jachta je bytelná. Dobře navržená a dobře postavená. Znovu obrátí pozornost k osobnímu terminálu.

Touhle dobou už bude Caitlin doma. Pomalu začíná připravovat večeři a u toho kouká na zprávy, jestli tam nebude něco o krizi loděnic. Kdyby se mu povedlo vytočit její číslo, tak to zvedne. Náhle ho zachvátí ukrutný strach, aby si Caitlin nemyslela, že si

jen omylem sedl na svůj terminál. Aby párkrát neřekla jeho jméno, nezasmála se a zase to nepoložila. Až to zvedne, bude Solomon muset vydat nějaký zvuk. Normálně promluvit asi nezvládne, ale musí jí dát nějak vědět, že něco není v pořádku. Už nejmíň tisíckrát někomu volal bez toho, aby se na terminál byť jen podíval, ale teď se všechno zdá být jiné a svalová paměť taky moc nepomáhá. Váha terminálu je ohromující. Každíčkový kousek ruky ho bolí, jako by přes ni dostal kladivem. Bolí ho i břicho. A nastupuje ta nejhorskší migréna, jakou si dokáže představit. Na tom všem je fajn jediná věc a tou je vědomí, že se mu to povedlo. A tak i ve chvíli, kdy se snaží z terminálu vymáčkout nějakou reakci, přemýšlí o tom, co bude tenhle pohon znamenat v praxi. S takovou efektivitou můžou lodě akcelarovat prakticky celou cestu. První polovinu cesty zrychlovat, pak vypnout motory, otočit se a začít zpomalovat. I vcelku mírná třetina gé bude znamenat, že se dostanou, kam chtějí, mnohem rychleji, a navíc se zbaví všech problémů spojených s dlouhodobým pobytem ve stavu beztlíže. Snaží se spočítat, jak dlouho potrvá cesta na Zemi, ale nedokáže to. Musí věnovat pozornost terminálu.

V jeho vnitřnostech cosi povolí, takže se změní úhel, pod kterým má terminál opřeny. Začíná mu ujíždět a on není ani dost rychlý, ani dost silný, aby ho zachytil. Sklouzne mu k boku a spadne do křesla o pár centimetrů níž. Solomon se pokusí pohnout levou paží, kterou má přilepenou vedle hlavy, ale ani s ní nehne.

Ruka se nepohne ani o kousek. Vůbec se nezatnou svaly.

A sakra, dojde mu v tu chvíli, já mám mrtvici.

Obsah

Zkušební let	7
Řezník ze stanice Anderson	33
Bohové rizika	63
Prořezávka	126
Životní propast	186
Zvláštní psi	255
Auberon	314
Hříchy otců	381
Poděkování	442
O autorech	444